

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.066 van 8 maart 2016
in de zaak A. 217.350/VII-39.521.**

In zake : 1. Gaston VERMEULEN
 2. de NV IMMO-VERMEULEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Els Empereur en Ive Van Giel
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Brusselstraat 59, bus 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Filip Vincke
kantoor houdend te 8580 Avelgem
Kasteelstraat 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :
de NV GESBO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Isabelle Larmuseau en Stijn Vandamme
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 oktober 2015, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 17 augustus 2015 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de toezichthouder van de afdeling Milieu-inspectie, buitendienst Antwerpen van 11 augustus 2011, houdende weigering om in te gaan op het verzoek tot

‡AIDQLBFEA-BCECBEQ‡

oplegging van een bestuurlijke maatregel aan de NV Gesbo, ongegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 13 januari 2016.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag overeenkomstig artikel 59 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 maart 2016.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jorren Garrez, die loco advocaten Els Empereur en Ive Van Giel verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Filip Vincke, die verschijnt voor de verwerende partij en, loco advocaat Isabelle Larmuseau, voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Afstand van het geding

3. De verzoekende partijen delen bij brief van 22 januari 2016 aan de Raad van State mee dat zij afstand doen van hun beroep.

IV. Rechtsplegingsvergoeding

4. De verwerende partij vraagt om de verzoekende partijen te veroordelen tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

5. Volgens de verzoekende partijen is er reden om de rechtsplegingsvergoeding te verlagen tot het minimum van 140 euro “gelet op de eenvoud van de zaak (afstand van geding, waardoor slechts beperkte prestaties vereist zijn), het kennelijk onredelijk karakter van de situatie (de veelheid aan procedures die door verzoekende partijen dienden te worden ingesteld teneinde de vernietiging van onwettige bestuurshandelingen te bekomen en de hoge kosten die hiermee gepaard gingen), alsook de financiële situatie van eerste verzoekende partij”.

Beoordeling

6. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar

beoordeling houdt ze rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie”.

Deze bepaling somt de criteria op waarmee de Raad van State rekening houdt om al dan niet af te wijken van het toe te kennen basisbedrag. Deze opsomming is limitatief zodat de Raad van State niet op andere gronden mag afwijken van het basisbedrag.

7. De kennelijk onredelijke aard van de situatie, bedoeld in voormelde bepaling, kan niet worden gelijkgesteld met een criterium van billijkheid. Aangezien de rechtsplegingsvergoeding ertoe strekt forfaitair tegemoet te komen in de kosten en honoraria van de advocaat en dus geen sanctionerend karakter heeft, kan in het raam van dit criterium geen rekening worden gehouden met de kosten die de verzoekende partijen hebben moeten maken voor de goede afwikkeling van vroegere annulatieprocedures. Tot de afstand van het geding werd te dezen pas overgegaan nadat de verwerende partij een memorie van antwoord had ingediend, zodat er geen sprake is van “beperkte prestaties”. De financiële toestand van eerste verzoeker is niet van die aard dat hij zijn aandeel in het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding niet kan dragen. Derhalve wordt de rechtsplegingsvergoeding begroot op 700 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State stelt de afstand van het geding vast.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verwerende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron